

אורשימה הדייג

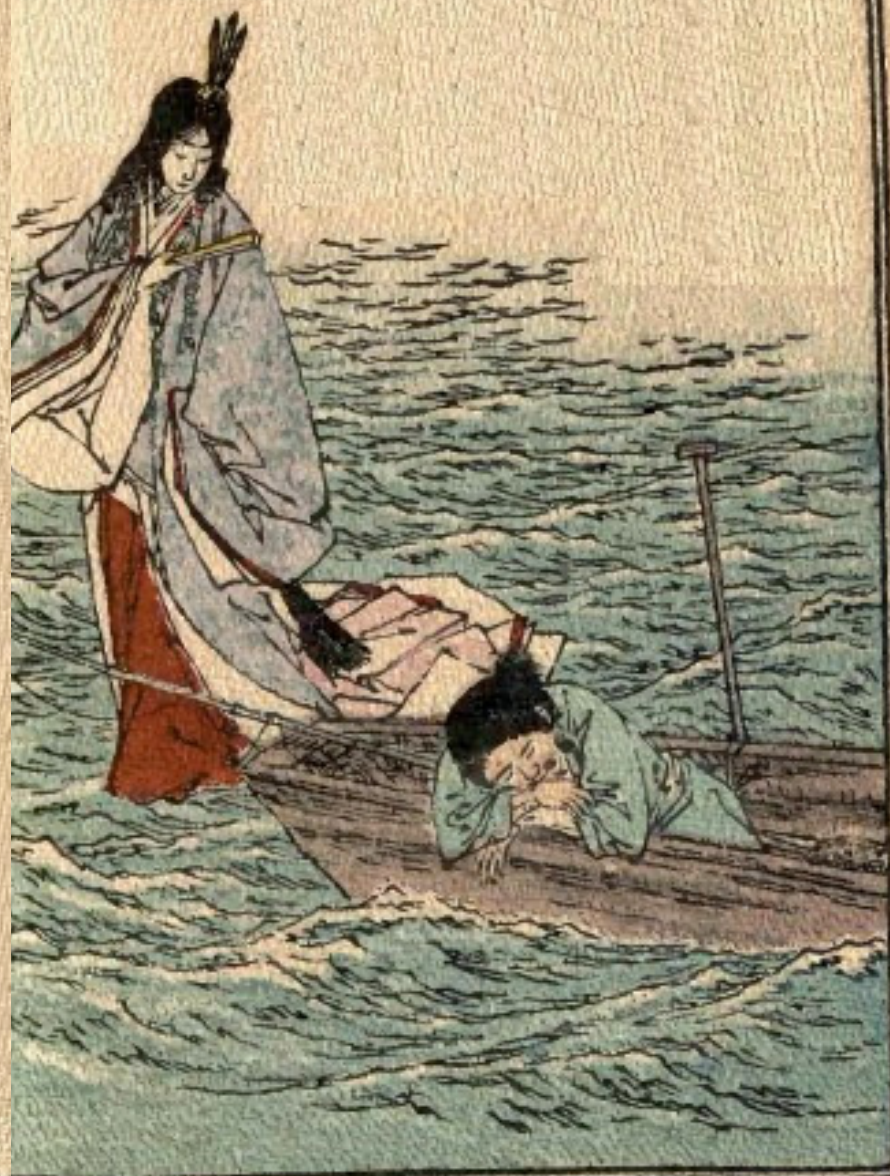

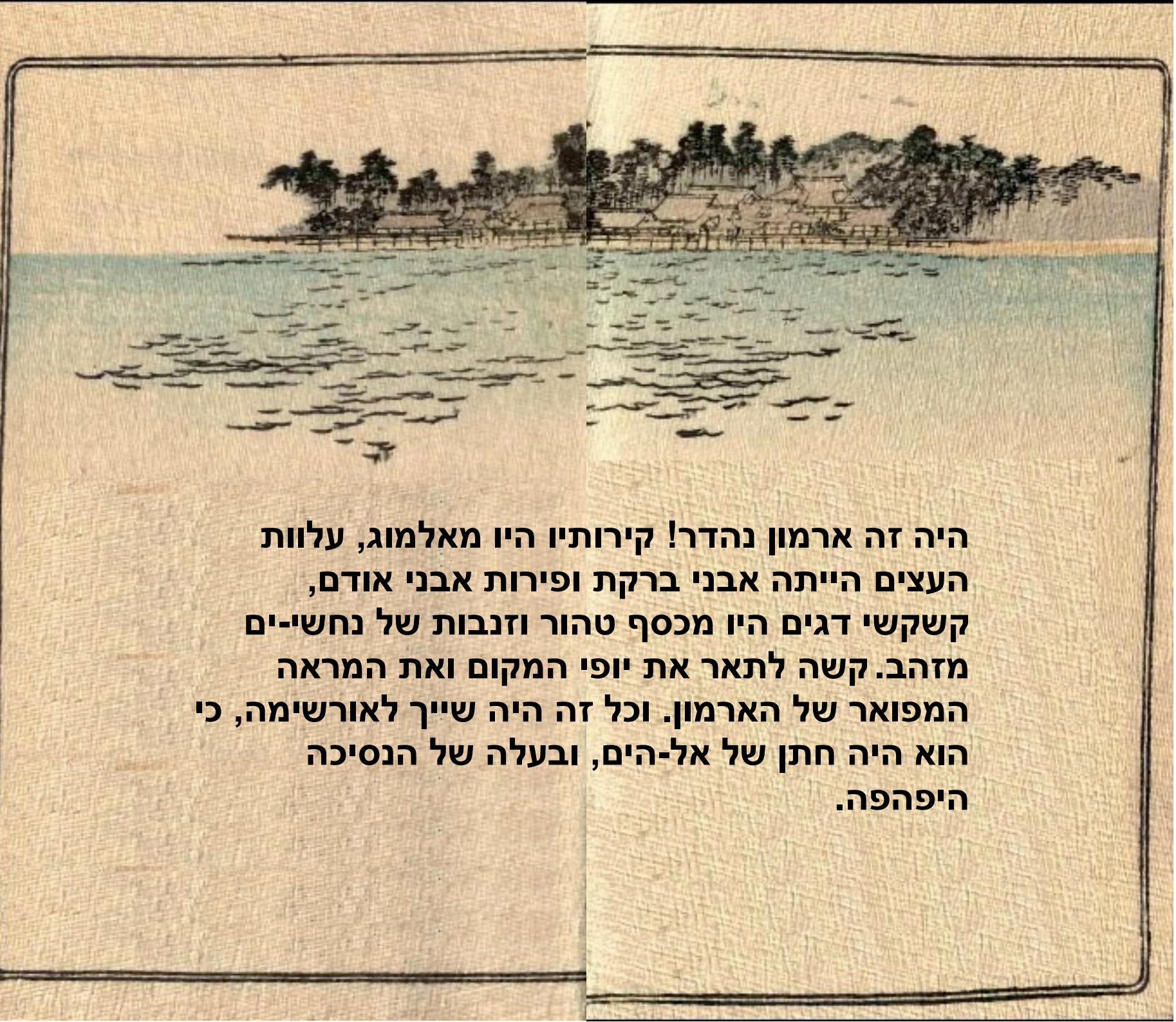
יום אחד הוא יצא לדוג בסירתו אך
במקום דגים הוא מצא ברשת צב
ים גדול, בעל שריון קשה, פנים
מקומטים וזנב קצר.
יתכן ואינכם יודעים, אבל צבים
חיים עד גיל רב ביותר, וצבי יפן
עד אלף שנים או יותר. ואורשימה
חשב לעצמו "צב לארוחת ערב
שלי טוב כמו דג, או אולי עדיף
אפילו, אך למה להרוג את החיה
האומללה ולמנוע ממנה לחיות עוד
אלף שנים. לא! לא! לא אהיה כה
אכזר. גם אמא שלי לא תסכים
לכך." והוא זרק את הצב חזרה
לים.

הגיעה שעת צהריים ואורשימה
נשכב בסירתו ונם קצת, כי מזג
אוויר החם עייף אותו. וכשישן,
יצאה מגלי הים נערה יפהפה,
שעלתה לסירה, העירה אותו
ואמרה "אני בתו של אל-הים
ואני חיה עם אבי בארמון
הדרקונים מאחורי הגלים. מה
שתפשת היום, וזרקת לים בטוב
לבך, לא היה צב. זו הייתי אני
בעצמי. אבי, אל-הים שלח אותי
לראות האם אתה איש טוב או
רע-לב. עכשיו אנו יודעים את
טוב-לבך. אתה בחור שלא נוהג
באכזריות, לכן באתי אליך. אם
תרצה, תוכל לשאת אותי
לאישה ונחיה ביחד אלף שנים
בארמון הדרקונים, שם מאחורי
הגלים."

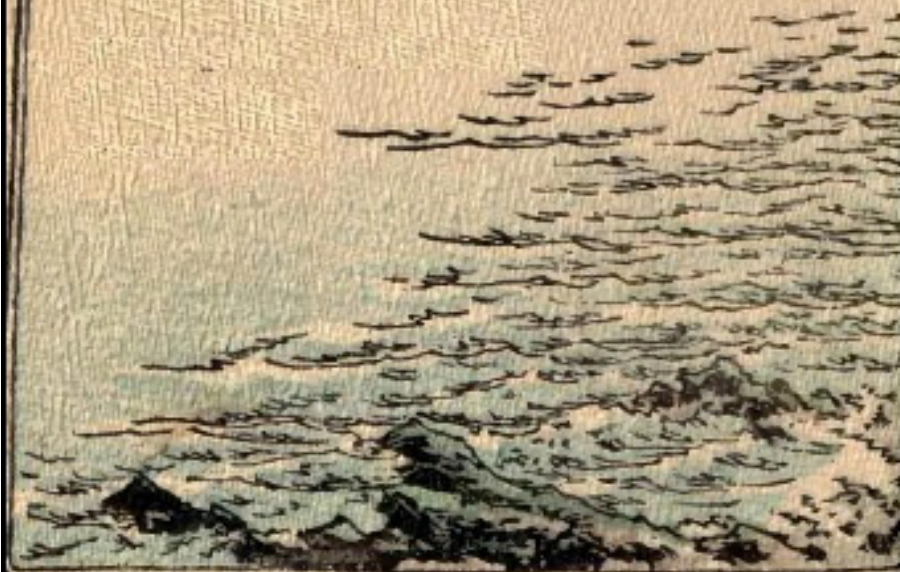
הנערה והצעתה מצאו חן בעיני אורשימה, והוא לקח
משוט אחד ביד, ובת אל-הים לקחה את המשוט השני
והם חתרו וחתרו עד שהגיעו לארמון הדרקונים, שם חי
אל-הים ומשם הוא שלט בכל הצבים, נחשי-ים ודגים.

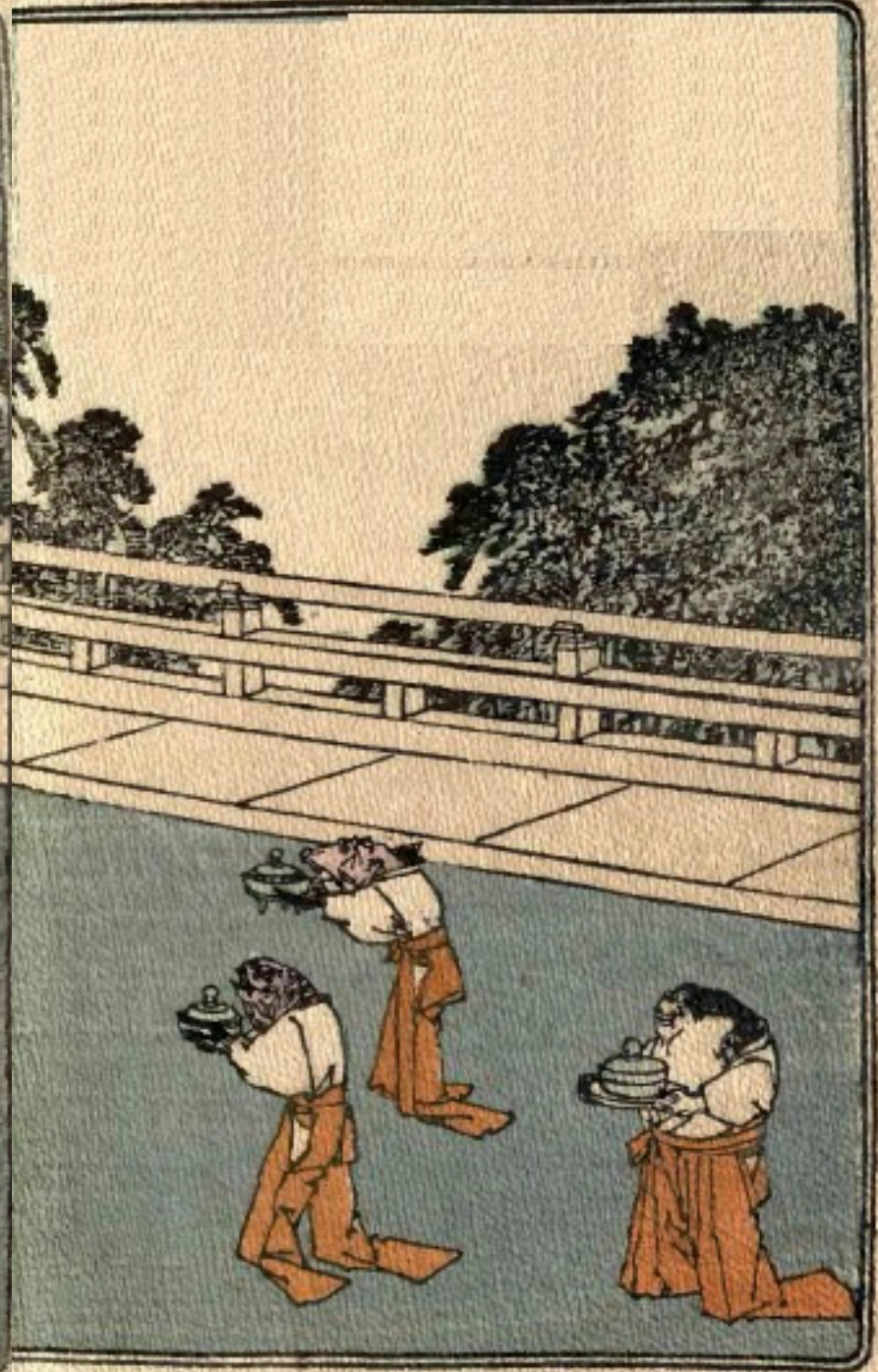

**היה זה ארמון נהדר! קירותיו היו מאלמוג, עלוות
העצים הייתה אבני ברקת ופירות אבני אודם,
קשקשי דגים היו מכסף טהור וזנבות של נחשי-ים
מזהב. קשה לתאר את יופי המקום ואת המראה
המפואר של הארמון. וכל זה היה שייך לאורשימה, כי
הוא היה חתן של אל-הים, ובעלה של הנסיכה
היפהפה.**

הם חיו בארמון במשך
שלוש שנים, טיילו מדי יום
בין עצי הברקת והאודם,
אך יום אחד אמר אורשימה
לאשתו "אני מאושר לחיות
כאן. אך הייתי רוצה לבקר
בבית ולראות את הוריי, את
אחיי ואחיותיי. תני לי ללכת
לזמן קצר ואחזור מהר."

"לא הייתי רוצה שתלך" אמרה
אשתו "כי חוששני כי דבר רע
עלול לקרות. אך אני מבינה
אותך ויודעת שאין ברירה
אחרת. בכל אופן קח אתך את
הקופסה הזאת, רק תזהר לא
לפתוח אותה אף פעם, כי אם
תפתח אותה לא תוכל לחזור
אלי."

אורשימה הבטיח לדאוג לקופסה ולא לפתוח אותה בשום מקרה. ואז עלה שוב לסירתו, חתר ימים רבים והגיע לחוף הארץ שלו.

אך שם ציפתה לו הפתעה. בית הוריו נעלם. ומה קרה לכפר בו נולד? ההרים היו כמו קודם, אך העצים שעל ההרים נכרתו. הנחל הקטן שזרם בקרבת ביתו היה עדיין במקומו, אך לא באו אליו נשים לכבס את הבגדים שלהן. הכל נראה מוזר ושונה מאשר היה לפני שלוש שנים. ואז ראה שני אנשים שעברו בחוף. הוא ניגש אליהם ושאל "אמרו לי-נא, איפה ביתה של משפחת אורשימה, שעמד כאן. לאן הם עברו?"

"אורשימה אמרת?" אמרו השניים "הרי הם חיו כאן לפני ארבע מאות שנה. בנם טבע אז בזמן הדייג. הם כולם מתים כבר מזמן. זה סיפור ישן מאוד. איך אפשר לשאול על הבית שקרס מעצמו כבר לפני ארבע מאות שנה?"

רק אז הבין אורשימה שארמון אל-הים, מאחורי הגלים, עם
קירות האלמוגים, עם עצי ברקת ואודם ונחשי-ים בעלי זנבות
זהב הם חלק מארץ הפיות, ושיום אחד בארץ זו הוא כמו שנה
בעולם הממשי. שלוש שנים שלו שם היו למעשה מאות שנים.
מובן שלא היה כל טעם להישאר בבית, כי משפחתו וידידיו
כולם כבר מתו ונקברו לפני שנים, ואפילו הכפר שלו לא קיים
כבר. לכן מיהר עכשיו אורשימה והשתוקק לחזור לאשתו
הנסיכה, מעבר לגלים.
אך איך לחזור לשם הוא לא ידע. "אולי" חשב "אם אפתח את
הקופסה שנתנה לי אשתי, אוכל למצוא את הדרך חזרה."

יתכן ועשה זאת במודע, ואולי
שכח פשוט את הבטחתו, בכל
אופן הוא פתח את הקופסה. אך
ממנה לא יצא אלא ענן שחור,
שרחף מעל הים. אורשימה ניסה
לקרוא לענן, לרדוף אחריו
ולצעוק בצער, כי עכשיו נזכר
שהנסיכה אמרה לו כי לא יוכל
לחזור אליה יותר.

**הייתם בוודאי רוצים ללכת
לארמון הדרקון מאחורי
הגלים, שם איפה שחי
אל-הים ושולט בנחשי-ים,
צבים ודגים, איפה שעצי
ברקת מניבים פרי אדום,
איפה שקשקשי דגים הם
מכסף טהור וזנבות
נחשי-ים מזהב.**

**אלא שעכשיו לא יכול היה כבר
לצעוק או לרוץ יותר. שערו נעשה
פתאום לבן כמו שלג, פניו התקמטו
וגבו התכופף כמו זה של אדם זקן
מאוד. ואז נשימתו פסקה והוא נפל
מת על החוף.
אורשימה האומלל! הוא מת כי לא
שמע בקול אשתו. אילו רק עמד
בהבטחתו היה יכול לחיות עוד
שנים רבות.**

